

בש"פ 4304/23 - משה בן משה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4304/23

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

העורר:

משה בן משה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזית אביב-יפו
(השופט ש' מלמד) אשר ניתנה ביום 23.5.2023
במ"ת 5771-12-22

בשם העורר:

עו"ד מוטי אזולאי ; עו"ד אדם אבישר

בשם המשיבה:

עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

1. לפניי ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט ש' מלמד) אשר ניתנה ביום 23.5.2023 במ"ת 5771-12-22, אשר במסגרתה נדחתה בקשת העורר כי בית המשפט יורה לשב"ס להבהיר את חוות דעתו לגבי מצבו הרפואי של העורר - זאת, מהנימוק שלא מדובר בבקשה מוכרת בגדריהם של הליכי מעצר.

2. ברקע הערר עומד אירוע אליים שלא כל סיבותיו ופרטיו ברורים דיים, אם כי ברור הוא שחבורה אליה משתייך העורר יזמה אותו. האירוע התרחש בקיוסק באור יהודה. מדובר בתקרית אלימה שבמהלכה הוכה נפגע העבירה העיקרי

על ידי העורר ושותפיו; ואחרי שהנפגע שלף סכין כדי לגונן על עצמו, הוא נורה בשתי רגליו - פציעה אשר הצריכה שני ניתוחים כירורגיים. ירי זה מיוחס לשותפו של העורר. כחלק מאותו אירוע, העורר גם הלם בחתנו של נפגע העבירה העיקרי. תקרית אלימה זו מאומתת בראיות לכאורה בהתאם לאמות המידה אשר נקבעו בבש"פ 8087/95 זאדהנ' מדינת ישראל, פ"ד(2) 133 (1996). כתב האישום המתוקן מייחס לעורר עבירות אלימות חמורות: תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 379 ו-382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (ביצוע בצוותא חדא עם שני נאשמים אחרים); וכן חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333, 335(א) ו-335(א)(2) לחוק (ביצוע בצוותא חדא עם נאשם אחר). לעורר עבר פלילי מכביד, ונוכח המסוכנות הנשקפת ממנו הוא נעצר עד תום משפטו. הליכי מעצרו מפורטים בהחלטת השופט ע' גרוסקופף שניתנה ביום 3.4.2023 בבש"פ 1908/23, 2051/23.

3. מצבו הרפואי של העורר אינו בטוב. בעת האחרונה, מצב זה הוחמר עד כדי סכנת חיים. בחוות הדעת העדכנית, אשר ניתנה מטעמו של מרכז רפואי שב"ס על ידי סג"ד ד"ר דמיטרי קלוצקי, נאמר כי העורר סובל, בין היתר, מגידול בראש בו חלה באחרונה "התקדמות לדרגת ממאירות גבוהה יותר"; כי "רפואת שב"ס (מר"ש) ביחד עם רפואה קהילתית יכולה לתת [לחוליו של העורר] מענה רפואי הולם ומקובל"; וכי "מענה רפואי למטופל במקרה שלו זה מעקב וגילוי מצבו שמצריך פינוי לבית חולים ציבורי, לא מעבר לכך, כל עוד אופציה רדיקלית לא באה בחשבון [מצד] המטופל". כמו כן נאמר בחוות הדעת, כי "פתרון רדיקלי לבעיה [ה]רפואית הקיימת - הסרת גידול [...], ניתוח, טיפול בהקרנות, טיפול ביולוגי או כל טיפול מודרני האפשרי נכון להיום, שמטרתו הסרת גידול מוחי [...]" עוד נאמר בחוות הדעת כי "מאסה במוח שהיא גודלת יכולה לגרום למצב חירום נוירולוגי [אשר] דורש התערבות נוירוכירורגית דחופה [ה] להצלת חיים". לסיכום, חוות הדעת קובעת כי "לאור פיענוח של בדיקת MRI העדכנית, שההתרשמות של נוירוכירורג ש[ה]גידול שינה את [ה]ממאירות לגבוהה יותר, אני משנה את [חוות] דעתי הקודמות כי מקומו של העצור ביחידה פריפרית והוא ימשיך אשפוזו במר"ש תחת השגחה רפואית צמודה כל עוד הוא יהיה במאסר", שכן "אין ספק, כי [ה]גידול הקיים זה "פצצה מתקתקת" שבכל שלב יכולה "להתפוצץ" ולגרום למצב שיש סכנה לחייו מידית." [ההדגשות הוספו - א.ש.].

4. דברים אלה מדברים בעד עצמם. לאור האמור בחוות הדעת, ביקש העורר מבית משפט קמא להורות לשב"ס לתת הבהרות אודות מצבו הרפואי ודרכי הטיפול בו. כאמור, בית המשפט דחה את הבקשה, בקבעו כי העורר לא יכול לבוא על מבוקשו במסגרת הליכי מעצר (ראו: מ"ת 5771-12-22 מדינת ישראל נ' בן משה(23.5.2023)).

5. מכאן הערר שלפניי.

6. בפתח הדיון בערר, הבהרתי לעורר כי בית משפט קמא צדק וכי המסגרת הנכונה לקבלת מבוקשו היא עתירת אסיר לפי סעיף 62א לפקודתבתי הסוהר [נוסחחדש], התשל"ב-1971.

7. יחד עם זאת, נוכחתי לדעת כי ההחמרה שחלה במצבו של העורר מחייבת בדיקה דחופה של חלופת מעצר בדמותו של מעצר באזוק אלקטרוני מחוץ לכלא עם חלונות התאווירות שיאפשרו לעורר לקבל טיפול רפואי נאות. לנוכח המסוכנות הנשקפת מהעורר, חלופה זו חייבת להיות הדוקה מבחינת המפקחים, הערבים והביטחונות הכספיים (ראו והשוו: בש"פ 5681/21 מדינת ישראל נ' דדון (25.8.2021)).

8. מבלי לטעת ציפיות אצל העורר, התיק יוחזר אפוא לבית המשפט המחוזי לבחינת חלופה כאמור. בית

המשפט המחוזי יחליט בעניין זה כחוכמתו.

ניתנה היום, א' בתמוז התשפ"ג (20.6.2023).

ש ו פ ט
